

Преди години продажбата на една крайселска мера отъ около 400 декари, дотогава покрита съ тръни (чаллъкъ), увеличи работната земя на селото и обогати общинската каса съ повече отъ милионъ и половина лева. Въ това дѣло има сжщо не малко разумъ и куражъ, каквито липсватъ на много села, въпрѣки, че иматъ пространни такива сухи и покрити съ тръни мери и въпрѣки, че иматъ оскждна работна земя, праздни общински каси и най-после, въпрѣки, че децата имъ нѣматъ училище и се вратъ и гинатъ въ бивши обори и кръчми.

Добричани си иматъ и кооперация, още отъ преди войнитѣ. Тя е преживѣла, може би, всички перипетии на българската кооперация. Страдала е отъ нашитѣ обществени неджзи и не е избѣгнала най-опасната язва въ нашия животъ — партизанството. Днесъ тя брои 69 члена само. Присжтствувахъ на годишното ѝ събрание. Членове на кооперацията присжтствуваха 49 души, а не членове повече отъ 100 души. Разбрахъ, че кооперацията е болна, но кооператизмътъ е твърде живъ и буденъ. Кооператоритѣ обвиняватъ другитѣ, че партийни ежби ги задържатъ да влѣзатъ масово въ кооперацията и стане тя мощенъ стопански факторъ въ селото, а некооператоритѣ обвиняватъ първитѣ, че тѣ сж най-голѣмитѣ проводници на партизанството чрезъ кооперацията.

Но не въ казаното дотукъ е особеното въ това село.

Въ с. Добричъ, учебното дѣло е достойно за примѣръ, защото училището е въ най-правия пжтъ, който води сигурно къмъ постигане своитѣ задачи — възпитание и обучение на младежъта.

Тукъ е установена програма за редовно родителско-учителски срещи, които ставатъ всѣки недѣленъ день заедно съ децата по на едно отдѣление подъ ръководството на неговия учителъ и въ присжтствието на другитѣ учители и на много селяни.

Присжтствувахъ на една такава среща. Бѣше съ второ отдѣление. Въ една широка класна стая седятъ всички надошли селяни, селянки, учители и учителки. Учителката въвежда подъ строй дежурното си отдѣление, което настанява на ученическитѣ скамейки, поставени предъ публиката. Чете се молитва отъ децата. Изпѣватъ пѣсничка. Почватъ се по редъ отъ всички деца декламации, стихотворения, разказчета, диалози и даже малки сценки, въ които взематъ участие всички деца. И какво участие при това! Съ жаръ, буйность и смѣлость, свойствени само на детската душа, когато тя бжде напълно отворена съ ключа на любовъта.

Не малко сълзи отъ умиление се отронватъ отъ присжтстващитѣ родители и учители. Поукитѣ отъ казаното тамъ се забиватъ подобно на златни гвоздейчета въ паметъта на всички.